

Štev. 31.

V Ljubljani, v sredo 1. avgusta 1917.

Leto IV.

Naša protiofenziva v vzhodni Galiciji.

Vklub obupnemu odporu ruske armade so zavzele naše čete Tarnopol, Stanislav, Nadvorno, Kolomeo i. t. d. in prodrle čez gozdne Karpate celo že v Bukovino: Boji v predmestju Tarnopola.

Humoreske in satire.

III.

Izjemen dan.

V petek, 8. septembra po pravoslavnem koledarju — in po našem dne 21. septembra — so se prebivalci Varšave prebudili v navadnem občutju ljudi, živčih sredi vojnih dogodkov.

Očetje, ki so se odpravljali v urad ali na delo, so se nežno poslovili od otrok

vrnile v vojašnice in na njih mesto so prišle nove. Policijski komisarji so končali jutranji obhod svojih rajonov, policijski ravnatelj je prišel že z dnevnim raportom k gubernatorju in se tudi že zopet vrnil v svoj urad. Po bolnicah in sanatorijih so zdravniki in ranocelniki v snežnobelih plaščih sedli že k drugemu zajtrku, ne da bi bili dotlej potrebovali svoje inštrumente in ne da bi bili porabili niti kaplje zdravila. Trgovci so poslali domov ali v banko dopoldanski skupiček.

cije in vlade, o razbojništvih in grozah, ki so se zgodile v četrtek. Toda v časopisih ni bilo niti vrste krvavega obsega, ki bi se tikala petka. Del mož se je vrnil okoli petih domov in del žen se je pomiril. V strahu so ostale le one, ki so se jim imeli njih moške vrniti šele na večer.

Toda nastal je končno tudi večer in delavci ter uradniki so se vrnili nepoškodovani, trgovci neoplenjeni, častniki nepostreljeni, židje nepobiti, žene neposiljene. Vrnili so se tudi zdravniki s plašči, s krvjo nezamazanimi ter so pustili na svojem mestu le nadzornike, — vrnile so se celo patrulje s praznimi rokami. In po vseh jedilnah mesta, pod vsemi visečimi lampami ob šumenju vseh samovarjev in ob rožljanju vseh kangljic s kavo so peli hvalo zaključujočemu se dnevu: srečen, jasen, solnčen dan brez kapljice krvi . . .!

Šlo je na polnoč. Petek, dan 8. septembra po pravoslavnem in 21. septembra po našem koledarju, je končno — minil.

In dopisniki vseh možnih listov, kronisti varšavskih dogodkov, so pošiljali na vse strani sveta brzogovorno vest:

„Danes izjemen dan: ni bilo niti enega slučaja poboja, niti enga slučaja roparske tatvine . . .“

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

2. nadaljevanje.

Ležala je na obrazu na tleh. Njeni lasje so se ji razsuli z glave po vratu in mimo hrbta, a ni se ganila. Je li mrtva ali pa še živi? — Nič ni razmišljal, le objel jo je s svojo desnico, jo vrgel čez ramo, pritisnil nase, planil k oknu, se oprijel okvira ter skočil s svojim bremenom kolikor možno daleč. Navdušeni klici so ga pozdravili, — a že je zagrmelo za njim, — sunek ob vagonu je bil pri odskoku dveh teles premočan — voz se je prekucnil čez nasip ter se valeč po strmini raztresnil v nešteto kosov.

Jack je nesel zlatolasko na mesto, kjer so delovali zdravniki, in jo položil na travo. Takoj je pokleknil zdravnik poleg nje, položil svoje uho na njeno srce in poslušal. In hitro se je zopet dvignil rekoč:

»Živi!«

Soški most pri Solkanu blizu Gorice, čegar največji obok meri 85 metrov, je postal tudi žrtev vojne.

ter so naročali ženam še poslednjič, kaj naj store v slučaju njihove smrti. Matere so s solzami opravljale otroke za šolo, in otroci so se razhajali opremljeni s košem nasvetov in svaril, naj se ne približujejo preveč vojakom in policajem, naj se ne izklanjajo iz oken, naj se izogibljuje vsem uličnim konfliktom in ne hodijo prodajati zijač v židovsko četrt.

Trgovci in njih pomočniki so odpirali trgovine in se takoj nato zabarikadirali za svojimi pulti in blagajnami, pričakujoči vsako minuto poseta razbojnikov.

Žene častnikov in uradnikov so dajale svojim možem, predno so jih pustile na ulico, posvečne podobice.

In končno so po bolnicah in sanatorijih, jedva so se prebudili, takoj na vse zgodaj začeli pripravljati material za obvežovanje in vse ostale priprave za sprejemanje ranjencev.

Tudi po mrtvašnicah so pripravljali prostor in skratka vse, česar treba . . .

Z eno besedo; petek, dne 8. septembra po pravoslavnem koledarju in po našem 21. septembra so sprejeli prebivalci Varšave prav tako, kakor pred tem četrtek, sredo in mnogo, mnogo dni krvave groze, med katerimi ni odšel v večnost niti eden, ne da bi bil zaznamovan s prelivanjem krvi, plenjenjem, pustošenjem, — kakor vse dotdanje dneve oborožene vstaje, naglih sodnih usmrtitev, salv, drznih razbojništev, sirovih hišnih preiskav in okrutnega pobjanja . . .

Toda minilo je jutro, prišlo poldne, in delavci so se vsuli iz tovarnen in delavnic — k obedu. Izšli so dnevniki. Policijski stražniki so se menjali po svojih stanoviščih. Vojaške patrulje, ki so odšle zjutraj, so se

In ob treh popoldne je vedelo že vse mesto, da je v petek, 8. septembra po pravoslavnem in 21. septembra po našem koledarju, minilo dopoldne in da je bilo to prav posebno, mirno dopoldne brez prelivanja krvi in brez plenjenja.

Tudi otroci so se vrnili iz šol in matere so se zadovoljne oddahnile . . . Toda žene so še vedno trepetale.

Bližala se je peta ura, izšli so večerni listi in v njih so Varšavljanje našli celo maso podrobnosti o krvavih činih revolu-

Vojaško pokopališče pod Prvačino (na hribu), kjer leži premnogo slovanskih in drugorodnih braniteljev naše domovine.

Ruševine velike cerkve v Dotrienu v Šampaniji na Francoskem.

III.

Slučaj usode ali prst božji?

Novi vlak je bil podoben razbitemu kakor brat bratu. Bliskal je od rilca svojega stroja do rdečih svetilk na svojem repu. Godrnjal je iz svojih dinamov in trepetal od zadrževanega življenja in kročene sile, kakor bi se njemu ne moglo pripetiti nič takega, kar se je njegovemu predniku.

Nesreča je povzročila zamudo treh ur. Ko so bili ranjenci obvezani, okrepcani ter spravljeni zopet po vozovih, je bil že dan.

In zopet so začeli drseti kakor po magnetični plošči . . . Vlak je letel še hitreje kakor prejšnji. Grmel je preko mostov, se dvigal vkreber in švigal navzdol, butal ob tir, treskal žvižgajoč med soteskami ter se podil kakor stekel dalje in dalje, da bi došel v Chicagu čim prej.

Jack je bil našel napol prazen voz ter nesel tja mlado damo. Ko se je zavedla, je bila vsa zbegana. Tiho je ihtela in ni nikogar poznala.

Zdravnik ji je dal piti nekaj kapljic močne pijače, a takoj nato je zopet oslabela in zadremala.

»Živčevje je še šibko, toda nič nevarnega ni, je tolažil zdravnik Jacka, ki ga je smatral za njenega soproga ali sorodnika. »Mlada je, zdrava in čvrsta. Pustite jo, naj spi! Morda odneha napetost sama od sebe. Če ne, pozovite v Chicagu zdravnika!«

Tako je položil Jak spečo deklico na blazine, jo pokril s svojim havelokom ter sedel nasproti nje.

Poleg njega si je izbrala prostor postarna gospa. Občudovaje je gledala Jacka ter ga ni mogla prenehati hvaliti za njegovo junaštvo, s katerim je rešil deklico v zadnjem hipu gotove smrti.

»Moj bog, če pomislim: tako lepa in mlada — pa bi bila zdajle že mrtva pod vlakovimi razvalinami!« je vzdihovala. »Gospodična — gotovo vaša sestra? — ali pa morda vaša gospa soproga? — niti ne slutim, kaj ste se upali storiti za njeno rešitev. Rečem vam: kar okameneli smo in srce nam je obstalo od groze, ko ste skočili v zibajoči se vlak. Mislim sem, da omedlim, tako sem se tresla za vas . . . zagotavljam vas, da prav nič ne pretiravam! Zdaj, zdaj se sproži vagon in zdrči navzdol, sem si mislila. Vas

pa mora zmečkati in streti kakor jajce! Ko pa ste se pahnili skozi okno, držeči njo čez rame, so mi zalile oči solze in od razburjenja sem kar počenila na tla ter kričala od veselja in sreče. Nepopisno krasno, — da slikovito je bilo, kako ste korakali s plamenčimi očmi in ponosno vzravnani z njo v naročju! O bog, reš, še so možje junaški! In »slava«-klici, ki so zagrmeli za vami, so bili pošteno zasluženi.«

Jack je bil preveč utrujen, da bi se mu ljubilo kramljati z zgovorno gospo.

Napol smehljuje, napol nevoljen je odklanjal njeno hvalisanje in da bi obrnil govorico drugam, jo je sočutno vprašal, se li njej ni nič zgodilo in kako se je vendar rešila brez nezgode.

Toda s tem je otvoril plohi novo zavrnico.

»O, o, z mano se je zgodil pravi, resnični čudež!« je pripovedovala. »Očitno se je pokazala božja milost in prst božji se je mogel takorekoč kar otipati! Le pomislite:

ležim na takihle sedežih, lepo stegnjena in udobno zavita v svoj pled . . . pod glavo zračno blazinicco . . . zmolim svojo večerno molitvico ter se Bogu posebej priporočim za srečno vožnjo . . . pa zaspim. Spim trdno; ničesar ne slišim, ničesar ne čutim, ničesar ne sanjam . . . Mirno sem se izročila božjemu varstvu, zato sem pač spala spokojno in brez najmanjše bojazni, da bi se mi moglo pripetiti kaj zlega. In vidite, vidite, nisem zaupala zaman! Naenkrat je reklo pod mano nekaj: »Kvak!« — in ko odprem oči, vidim, da sem preletela vso širino vagona od stene k steni ter padla naravnost na silno debelega in trebušatega mesarja. Vznak je ležal ondi ter spal. Seveda se je prebudil, ko sem mu priletela na trebuh. Samo »Kvak!« je dejal, a že sva bila oba na nogah ter brez nadaljnega razgovora zbežala za drugimi skozi okno . . . Zdi se mi, da mi je debeli mesar celo prav prijazno pomagal lezti skozi okno, — toda prav zagotovo res ne vem. To pa vem in sem trdno prepričana . . .«

Pobožna dama je nato obširno utemeljevala svoje prepričanje, ki ga je Jack absolutno spoštoval ter ji ves čas prikimal, dokler ni prišel iz njegovih napol odprtih ust hropeč in grgrajoč glas, ki je dobro damo tudi absolutno prepričal, da njen junaški сосед prav prozaično smrči . . .

Nato je šele umolknila, se zamislila in kmalu še sama trdno zaspala . . .

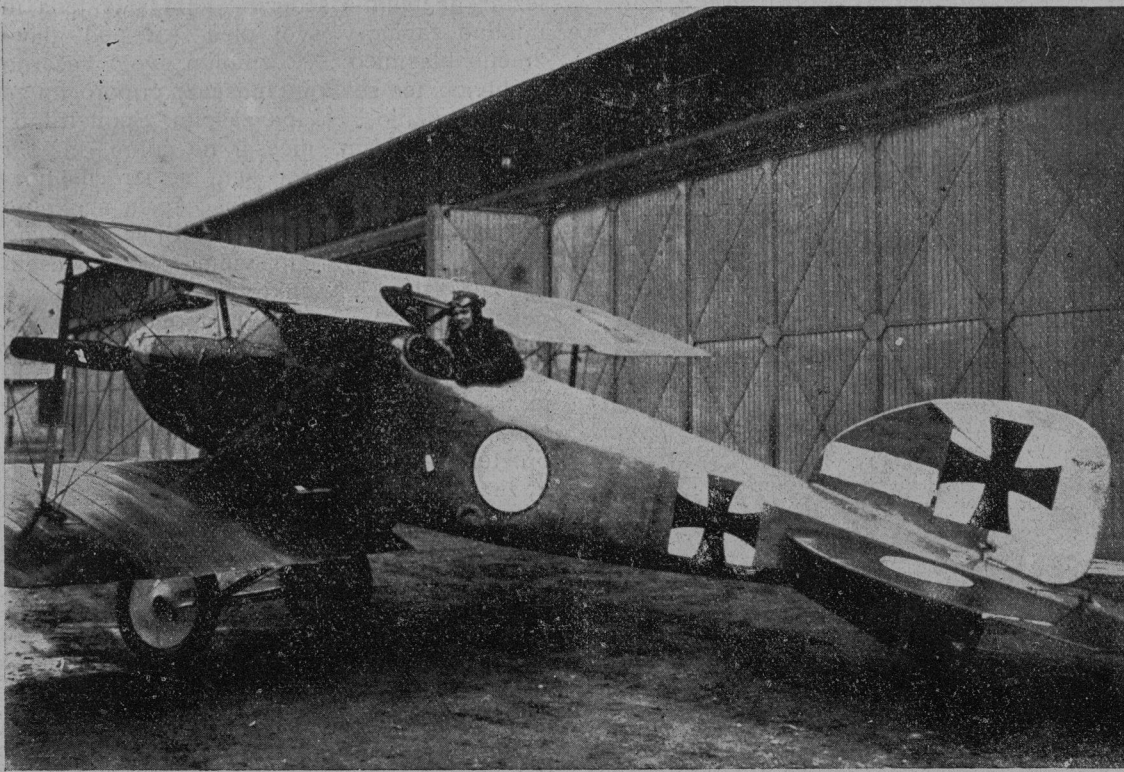
Vlak je letel in se ni ustavil prav nikjer.

Kmalu po nesreči je telegram alarmiral Chicagu, zlasti pa nekatere chicagoške najbogatejše obitelji. Zjutranji listi so izšli še s posebnimi izdajami, ki so z debelimi naslovi resnico neizmerno pretirali ter naslikali nesrečo z najkrvavejšimi bojami. Časnikarska domišljija je zopet enkrat slavila orgije.

Listi pa so se razrepnčili na N. E. C. tem huje, ker je bil v rokah konkurenčne družbe ter je bilo treba zato sistem nemškega inženirja Daniela Forsterja še prav posebej temeljito osmešiti in oblatiti. In tako je bilo opičje posnemanje Amerikancev vseh evropskih, čeprav bedastih, nepraktičnih in očitno škodljivih naprav v jutranjih listih znova energično opsovano. Kar je možno na progi Dover-London, še nikakor ne more biti porabno za toli dolgo progo, kakoršna je od Newyorka preko celih držav tja do Michiganskega jezera. Senzačna novotarija pa špekulira na rizik človeških življenj brez sramu in vesti. Najžalostneje je, da so pri

Notranjost cerkve v Athilsu na francoski fronti.

Nemško letalo poročnika Schäferja, ki je sestrelil 30 francoskih in angleških letal, a je končno padel junaške smrti.

takem po svojem duhu čisto germanskem podjetju udeležene tudi mnoge pristno ameriške banke.

Vrhunec pa je dosegel in s tem napravil tudi najboljšo kupčijo s svojo jutrajo izdajo list, ki je trdil, da je Forsterjeva iznajdba očitno prikrit nemški atentat na Amerikance ter vpriporjen čisto gotovo z namenom, da ugonobi čim več ameriških državljanov. Nemški inženirji hotoma eksperimentirajo z ameriški in kvečjemu še z angleškimi življenji. Doma, na Nemškem si s takimi blaznimi idejami ne upajo niti na dan, in po vsej Nemčiji resnično ni še niti najkrajše proge po Forsterjevem sistemu. Ameriški državljani so torej tisti bedasti »pokusni kunci« Germanov itd. itd.

Vsi ti napadi pa so bili skupaj le ena sama velikanska reklama za sprejem rešilnega električnega ekspresnega vlaka.

Na kolodvor so hitele množice radovednežev peš v celih rekah in s cestnimi železnicami, avtomobili in železnicami so se zbirali znanci, prijatelji in sorodniki, da pričakujejo svoje drage morda mrtve, gotovo pa vsaj težko ranjene in pohabljenе.

Tu so stali že vso uro očetje bledih obrazov in besno bliskajočih se oči; žalost in skrb se jim je zgostila v silno jezo in ogorčenje nad železniško upravo, ki je zakrivila tako nesrečo. Matere so silno ihte, nekaj histeričnih žensk pa je kričaje begalo po peronu ter neutrudno pripovedovalo nove strašne prizore, ki so se odigrali pri nezgodi. Same so si izmišljale cele dialoge z umirajočimi, a jih tudi predvsem same do besedice verjele.

Žurnalisti so smukali od skupine do skupine ter pridno zapisovali izmišljene in zlagane prizore in pogovore; pri tem pa so še sami pomagali hujskati proti »germanski pasti za bedaste Amerikance« — nesrečni N. C. E. ter njenemu načelniku, milijonarju C. W. Grahamu.

Največje zanimanje je zbujała skupina bankirjev in veletržcev. To so bili debeli trgovci z bombažem Dick Patton, trgovec z žitom Reginald Splarks, ravnatelj tobačnega trusta Merryman Peacock ter bankirji Jim Stockes, James Yarker in Oliver Hegan. Družba je predstavljala skupaj najmanj pol-drugo milijardo dolarjev.

Toda v tem hipu je bil ta bogataški krog prav tako razburjen in nesrečen, kakor vsi ostali pričakovalci rešilnega vlaka.

Hitro se je razneslo, da je bankir Oliver Hegan zanesljivo pričakoval svojo lepo nečakinjo Polly, hčerko edinko svojega najmlajšega rajnega brata Johna, siroto, ki ji je bil nad vse ljubeč in radodaren stric. Splarks je pričakoval svojo svakinjo, ostali pa svoje prokuriste ali blagajnike. Vsi so brzojavno naznanili svoj prihod z dopoldanskim vlakom N. C. E. — torej so bili tudi vsi pri katastrofi. So li še živi ali pa jih pripeljejo kot mrtvece ali pohabljenе?

Imen ubitih in ranjencev ni bilo mogoče zvedeti, dasi so uslužbenci navedenih tvrdk dolge ure oblegali centralni brzojavni urad. In niti sedaj, ko je imel rešilni vlak že v kratkem dospeti v Chicago, ni bilo niti ravnateljstvu N. C. E. znano nič več, nego je bilo v jutranjih listih.

Zlasti je bil obupan Oliver Hegan zaradi

ljubljenе Polly, in tovariši so mu izražali živo sočutje.

»Deset let — odkar je postala sirota — sem ji bil oče, — lahko rečem, najboljši oče!« je pripovedoval Hegan in v očeh so mu stale solze. »Dekletce ni le zelo čedno in izredno ljubeznivo, nego tudi pogumno in energično kakor fant, le brez fantovske lahkomiselnosti in sirovosti. Rad jo imam zato in mislim, da bi niti lastne hčerke ne mogel bolj ljubiti. Dekle visi na meni z vsako mislijo in z vsakim čutom. Kolikokrat sem ji že dejal: »Polly, dvajset let imaš, — omoži se! Glej, ta in oni se zanima zate... lazi za tabo in mano... daj, če hočeš! Dam ti doto, da boš zadovoljna!« — Toda Polly me je vselej očitajoče pogledala s svojimi modrimi očmi ter vprašala prestrašena: »Kaj me ne maraš več pri sebi, striček? — Kaj me ne ljubiš več? — Nikogar ne ljubim — le tebe striček!« — Pa sem ji govoril: »Vem, da si moja najljubša hčerka, in menda sem ti dokazal, da tudi jaz tebe ljubim nad vse na svetu; toda Polly, pomisli, da se mora dekle vendarle omožiti, ko doseže gotovo starost! Čemu bi torej odlašala, ko imaš snubcev na izbero in ko ti ne branim? Saj lahko ostanemo še nadalje skupaj tudi potem, ko postaneš gospa!« — Toda Polly ni hotela slišati o svoji možitvi. »Zakaj pa se sam ne oženiš, ki si starejši od mene, he?« — me je vprašala. »Najprej ti — potem jaz! Ampak če se kdaj omožim, bom izbrala sama — drugače rajša ostanem samica, kakor si ti še danes samec!« — O Bog, o Bog, ne morem si misliti, da mi pripeljejo zdajle Polly!« —

Obupno je zakrožil z rokami ter si prižgal že petdeseto cigareto.

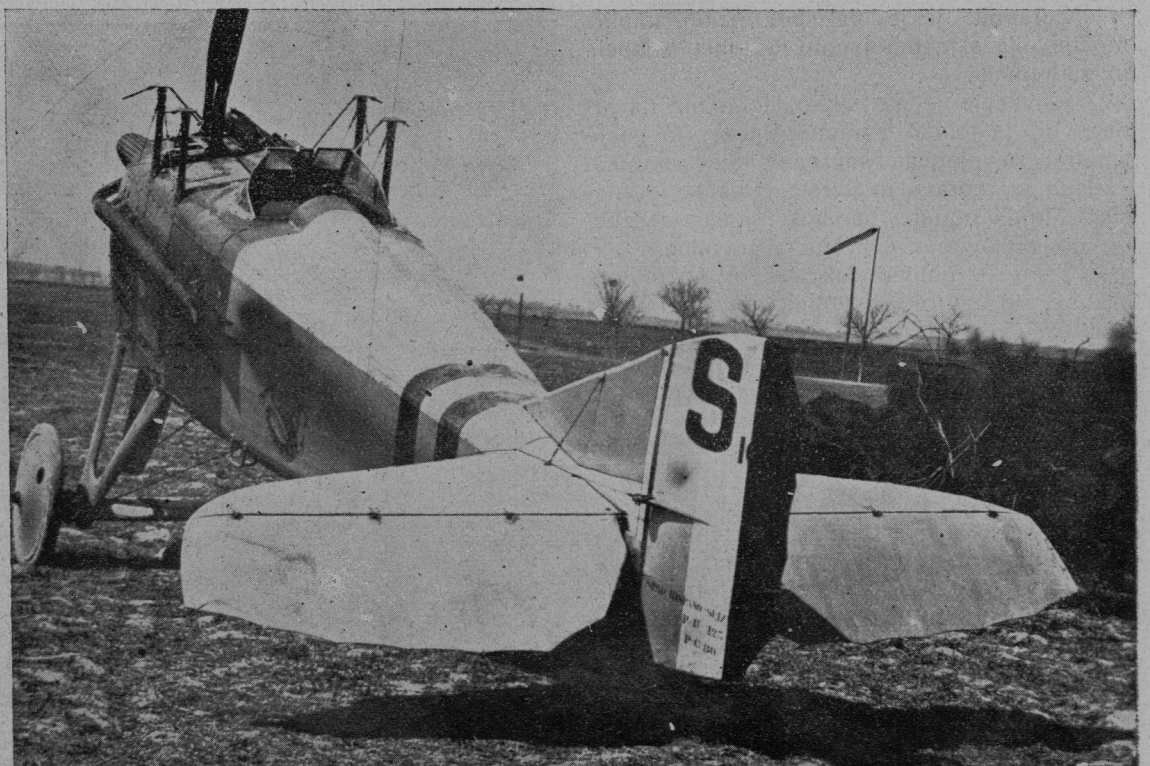
Tedaj je pritekel Jim Stockes, ki je bil zopet v pisarni kolodvorskega ravnateljstva, ter je vesel že oddaleč klical:

»Med potniki ni bil nihče ubit! — Umrli sta le strojnik in mehanik, — težko sta ranjena poštna uradnika in lažje poškodovanih okoli trideset oseb.«

»Tako poroča uradna brzojavka?« je vpraševal Dick Patton.

»Da, pravkar je došla,« je odgovoril Stockes. »Dragi Hegan, najhujšega se vam torej ni bati več: morda jo je Polly povsem srečno odnesla!«

Med občinstvom pa se je začulo obupno kričanje, jokanje in tarnanje. Bili sta strojnikova in mehanikova žena ter njeni napol

Francoski enokrovnik (sistema Spadova), zaplenjen na nemški fronti.

Novi tip francoskih velikih dvokrovnikov zaplenjen na nemški fronti. Sistem Sopvithova.

odrasli otroci, troje dečkov in petero deklic. Pravkar so zvedeli, da sta jima očeta dve uri po nezgodi zaradi utrlih lobanj in zmečkanega prsnega koša vzlic zdravniški pomoči izdihnila.

Na peronu je postalo sila mučno in, dasi se je najhujša skrb pri večini polegla, se je razburjenje zaradi javkanja žensk in otrok le še stopnjevalo.

K sreči je bil aviziran prihod vlaka tekom petih minut . . .

Prav takrat se je Jack, ki je trdno prespal nekaj ur, prebudil. Začudil se je. Njegovi sopotniki sta napol šepetaje govorili in stara gospa je vedno in vedno znova govorila o — njem.

»To je bilo čudovito junaštvo, da — kar je storil ta gospod — gotovo vaš brat? — ali pa morda soprog? — kar si je upal tvegati za vašo rešitev, — ne, to se ne da poplačati, niti ne prav oceniti!« je dejala pravkar stara jezičnica, še vedno polna navdušenja.

Jack, ki se je bil v spanju nevede kdaj, polagoma zleknil po klopi, je posluhnil in premišljal, kaj naj stori sedaj. A že je slišal glas svoje zlatolase neznanke:

»Gospod ni niti moj brat, še manje moi soprog — saj ga niti ne poznam!«

Tedaj je prikipelo strmenje stare dame do vrhunca:

»Kako? — Tujec vam je rešil življenje iz gotove smrti?! — O, o, moj Bog, človeku se zdi to pravi resnični čudež! Sam Bog vam je poslal angelja rešitve v osebi neznanega gospoda . . .«

Jack se je tedaj sklonil pokonci, segel v svoja žepa ter dejal smehljaje strmeči mladi dami:

»Ej, tako čisto neznana pa le nisva, miss! Tole je tudi še vaše.«

In ponudil ji je srebrno pompadurko in zlati cigaretni etui.

Zopet je gledal njene velike modre oči, ki pa so zrle motno, temno, pa njeno milo bledikasto lice, ki je bilo zdaj še nežnejše in bolešno.

»Ah, vi, vi?« se je začudila, zardela in se nasmehnila.

»No, da, jaz! je odgovoril Jack ter v hipni porednosti pretrgal vso napetost s humorističnim vprašanjem: »Vas li smem, miss, prositi zdaj še za eno vaših cigaret?«

Vprašanje je učinkovalo izborna.

Stara dama je od strmenja zijala in dvignila obrvi do srede svojega gubastega čela, mlada gospica pa se je veselo zasmejala:

»Imenitna misel! Zapušiva! Cigareta dvigne morda tudi mene zopet v sedlo . . . Ali pa imate še svoj vžigalnik?«

»Imam! Izvolite, miss!«

In prižgal ji je cigareto, vzel še sebi in si zapalil. Z naslado sta zapušila ter se gledala kakor stara, dobra prijatelja.

Vlak je letel že ob Michiganskem jezeru in med visokimi deskami, ki so stale na obeh straneh onkraj železniškega nasipa, polepljene z ogromnimi reklamnimi napisi in ilustriranimi plakati.

Tu sta mogla čitati, da pleše v Alhambri nedosežna ruska plesalka Feodorovna, — da je »Pink-Flower« najimenitnejša ustna voda, — da je metoda »Fix-Fix« najuspešnejša za olepšanje polti in odstranjanje peg po obrazu itd., itd. — dva kilometra daleč same reklame za najimenitnejše in najboljše,

najpametnejše in najpraktičnejše kulturne stvari na svetu.

Toda nista se brigala zanje.

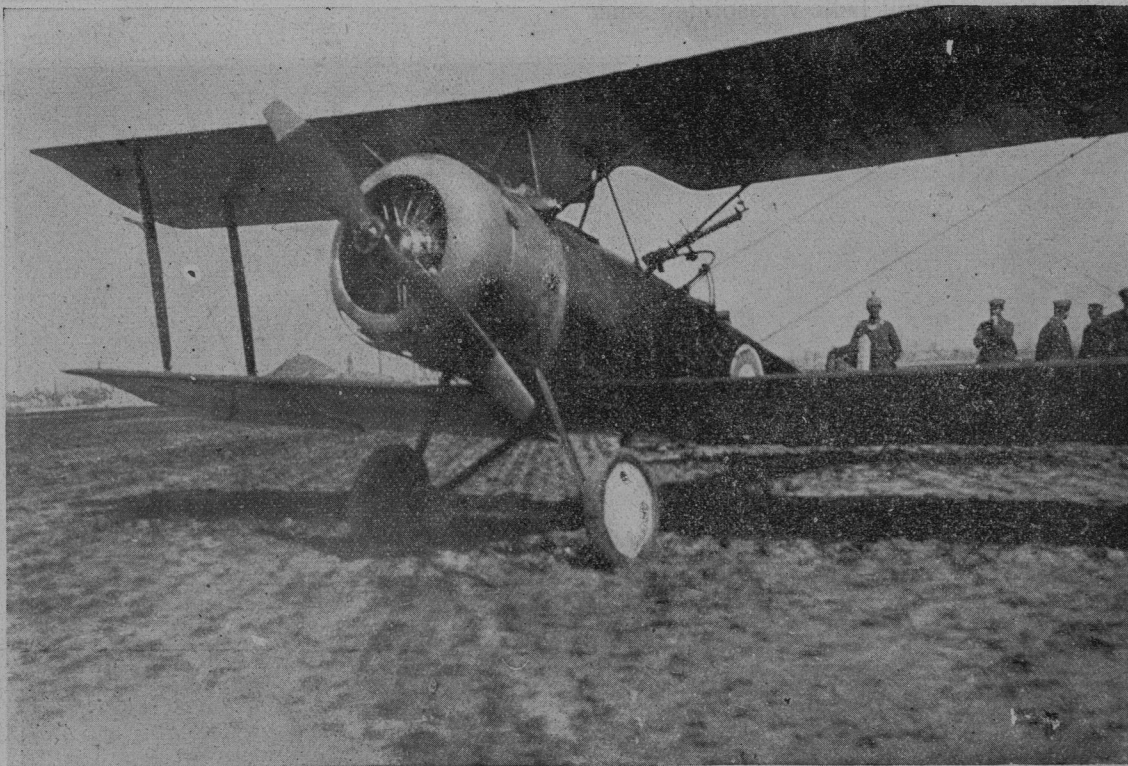
Stara dama je pravkar pripovedovala, da je svakinja znanega veletržca z žitom Reginalda Splarksa, ki jo gotovo poln skrbi pričakuje že nekaj ur na kolodvoru ter da pride ljubeznjivi svak z avtomobilom po njo; zato pa si dovoljuje povabiti miss in mistra, da se poslužita svakovega avtomobila, ki ju lahko zapelje spotoma vsakega na njegov dom.

Dr. V. Zober:

Doživljaji Antona Zidarja.

(Konec.)

Da dobim dokumente o sovražnem ali ameriškem državljanstvu, — brez njih bi me tvornica ne sprejela — sem se oglašil pri črnogorskem konzulu, češ, da sem Črnogorec, rojen v Ameriki, in da so mi starši pomrli. Vendar je bil tudi on previden, ni mi zaupal in odšel sem, ne da bi dosegel svoj namen. Številnim detektivom sem menda že tudi postajal sumljiv, zato sem se moral na noč skrivati po raznih skrivališčih, kjer sem spoznal črnca z imenom Napoleon la Croix (izgovori angleško Lakroks, ne francosko La Kroá). ameriškega državljan, ki mi je rade volje prodal svoje državljanske dokumente, ki sem jih brž opremil s svojo fotografijo. Na to sem kot ameriški državljan z imenom Napoleon la Croix odpotoval iz Pittsburga v Novi York ter vstopil brž za mornarja na parnik Colombir' Hoboken, Dok B. S tem parnikom sem odpotoval iz Amerike. Drugi peklenski stroj, ki sem ga še imel, sem neopaženo vrgel v morje. Ladja je imela 3500 ton in je vozila kondezirano mleko v tubah ter pšenico v Evropo, 70% vsega tovora za Anglijo, 30% za Nemčijo. Dne 6 januarja 1917 smo zavozili z Oceana v Kanal (med Anglijo in Francijo). Tam smo morali še prenesti silno in strogo angleško »censur« (revizijo). Dve torpedovki sta nas ustavili. Barkasa nam je pripeljala tri častnike in nekaj ne vem kakšnih uradnikov z meni docela tujo uniformo na krov. Vse moštvo ladje do zadnjega kurjača in stewarda je moralo na krov, vse so preiskali, vse izprašali in se pri tem posebno zanimali zame, češ, da se jim ime,

Novi tip francoskih velikih dvokrovnikov zaplenjen na nemški fronti. Sistem Sopvithova.

Rumunski kmet na poti na polje.

ki je bolj zamorsko, kakor ga nosijo Haitijanci, zdi čudno. Naenkrat me eden izmed onih čudno uniformiranih uradnikov nagovori srbski in jaz mu odgovorim v istem jeziku. Ta hip so me obstopili, češ, jaz da sem Avstrijec. Izprevidel sem takoj, da sem napravil pogreško, ter sem izjavil, da to ni res, pač pa da sem delal na Novi Zelandiji s Srbi ter se tam naučil njihovega jezika, sicer pa da sem Američan, nezakonski sin očeta in matere in da mi je sicer vsejedno.

Poslušali so me pozorno, in dočim me je eden izmed častnikov pazno motril, je dal z roko znamenje drugemu izmed uradnikov. To znamenje sem zapazil, opozorilo me je, naj bom oprezen. Ko me je isti hip ogovoril uradnik v lepi nemščini, sem ostal negiben, kakor da se vprašanje ne tiče mene in da ga nisem razumel. To me je rešilo. Smel sem pasirati kakor vse drugo osobje z ladjo vred. Torpedovka nas je spremila do luke Brixham; vozili smo se v Dale, Dungeness, Dover, Ramsgate in v izliv Temze, oddali tam za Anglijo namenjeni tovor ter po vožnji 50 milj tik pred angleško obaljo proti severu okrenili ladjo v nasprotno smer

Iz rodovitne Rumunije: Kako se na Rumunskem orje.

Kako se na Rumunskem mlati: Z živino gonijo gepelj in mlatilni stroj.

proti Rotterdamu. Zakaj nam je bil ukazana ta maneuver, ne vem.

V Rotterdamu sem brž zapustil ladjo ter se hitel javit k c. kr. konzulu. Ta me je odposlal v Ajo (Haag) k našemu vojaškemu atašeju, Hugo Groot Straat 25. Tega sem čakal dva dni, pa ga ni bilo nikdar doma, jaz pa nisem mogel delj časa čakati, ker so mi pošla sredstva. Tudi mi je postalo sitno, da mi je povsodi sledila holandska kriminalna policija. Naš konzul v Rotterdamu mi pa tudi ni verjel, ker sem imel samo papirje na ime Napoleon la Croix, ne pa na ime Antona Zidarja. Zahteval sem, naj brzojavi v Ameriko itd., toda tega ni hotel storiti. Gotovo je imel tehtne vzroke.

Ker sem se naveličal čakati, sem jo kar mahnil proti nemško-holandski meji ter kmalu došel v nemško mejno postajo Elten, kjer sem javil svoj povratek iz Amerike in prosil, naj me brž pošljejo v Avstrijo. Bili so zelo prijazni z menoj, pozorno so poslušali moje doživljaje in mi pravili, da je tudi pri njih mnogo takih, ki se vrnejo na takšne čudne načine in po velikih ovinkih v domovino.

Takšni dobe pri njih železni križ I. reda. Seveda pričakujem tudi jaz, da dobim v svoji domovini zlato hrabrostno svetinjo

v odliko in za majhno nagrado za svoje čine in za veliko svoto denarja, ki sem jo potrošil med svojim potovanjem.

Dali so mi vojaško stražo, ki me je spremila do Cheba na Češkem, kamor sem prišel 26. januarja 1917. Tam so me — spravili v zapor, mi vzeli vse dokumente in me zasliševali, ter me nato odpremili s stražo k mojemu domačemu polku.

To zasliševanje in straženje se mi zdi čudno. Stražiti me že ni treba, če bi jo hotel potegniti, bi bil raje ostal, kjer sem bil in kjer se mi je godilo dobro. O moji istosti pa se lahko prepričate, saj je v uradnih listinah newyorške luke zapisano, da je med mornarji ladje Colombin tudi Napoleon la Croix in da sem to jaz, pove moja slika na dokumentu; da sem pa jaz res Anton Zidar, potrди moj oče na Vodrežu pri St. Vidu št. 1.

Iz zadnjega pritoževanja je razvidno, da je naš Anton Zidar sicer velik junak, vendar še naiven človek, ker misli, da uradujejo pri nas z ameriško naglico. Naglica ni nikdar prida, najmanj pa tam, kjer utegne površnost škodovati. Zato še danes Anton Zidar najbrž nima zlate svetinje, pač pa se

vrše ali so se vršila do ameriške vojne napovedi natančna poizvedovanja. Zidarja so pa dali na Ogrsko k nekemu topničarskemu polku v uk, in če ni šel z maršbaterijo dalje, je še menda tam.

Ali so se ozirali na njegovo opetovano ponudbo, da bi bil rad prideljen letalcem, ali pa da bi ga poslali v tajni misiji zopet v Ameriko, da bi pognal kako municijsko tvornico v zrak, sicer ne vem, vendar zelo dvomim. Romantika je tudi za Antona Zidarja nehala, ko je prestopil meje pri Eltenu in drugič pri Chebu; mesto romantike sedaj uradujemo in vežbamo, in Zidar pride najbrže še le na fronti na svoj račun, kjer bo imel na novo priliko pokazati, kaj zna.

Da ne pozabim: Sicer sem bil že februarja prepričan o tem, kako se bo vedla Amerika, vendar sem vprašal Zidarja, nam bodo tudi U S A napovedale vojno ali ne. Odgovoril je smeje se in z nekako umevnostjo, da naj niti ne misli na to. Smejal sem se mu tudi jaz, in tako sva se smejala drug drugemu. Kalkul doma ni vse in romantični doživljaji ter energija brez prevdarka tudi ni vse. Zidar in jaz sva živa dokaza za to. Imponiral mi je pa dečko v kljub temu in potrdil mi je prepričanje, da imamo Slo-

Rumunski pastir ovac v dolini Argesulu.

Rumunski kmetje in kmetice prodajajo melone.

venci mnogo mnogo zmožnih glav. Pri tem prepričanju ostanem tudi, če bi kdaj izvedel, da si je Zidar sam izmislil del tega, kar je pravil. (Vsega si namreč gotovo ni izmislil): Tudi potem še preostane dovolj, da imponira in če se znaš približno tako dobro izmišljati, je tudi to nekaj vredno in kaže živo fantazijo.

Republika Liberija — naša sovražnica.

Tudi republika Liberija je proglasila, da se udeleži svetovne vojne! Bilo je doslej tako malo slišati o Liberiji. Ko je došla vest, ste urno segli na polico po informacijo in ste obrnili dotično stran zemljepisa. Republika Liberija? Zamorska država na zapadnem pobožju afriškem. Že leta 1867 je bilo tu okoli 17.500 omikanih Zamorcev poleg 700 tisoč prostih domorodcev. Glavno mesto Monrovia. Šole, knjižnica. Da, celo nekakšni časopisi izhajajo tu.

— Glejte, glejte! Prav zanimiv atom izobraženega organizma!

Morda zveste pri kaki priliki še kaj več. Strasten potnik križem sveta se je kratko pred začetkom vojne vračal tam okoli od nekod iz daljav. Parnik se je za malo časa ustavil tudi v Liberiji. Potnik je torej izkoristil čas, da si nekoliko ogleda ta neznani kot. To je odpiral oči!

— „Zamorska republika?“ je pripovedoval. „Dovolite, da poročam! Je to pravcata opereta . . .“

Glavno mesto je Monrovia, pravzaprav umazana vas. Okoli pet tisoč stanovnikov v ubožnih kočah. Le prav malo domkov je zasedeno od belokožcev. Po ulicah se valjajo prešiči, kokodakajo kokoši, se potepajo drobni bivoli in mlada ščeneta. Kar je pod petnajst let, živi na ulici. In kar se tiče obleke, seveda, vse „na boso tja do — vratu.“

— In tip, zunanost prebivalcev?

Če bi bila razpisana tekma na grdobijo, bi Liberijanom gotovo pripadla prva cena. Gospod, to so prikazni! . . .

A niso bajè od narave taki. Nesrečniki pa se vrhu vsega še poslikavajo. Zlasti tetovirajo se. Može na modro od las pa do nosove špičke. Na sencih imajo za okrasek

Rumun prodaja užitne sladke buče (melone).

Od topov uničen gozd na volinjski fronti.

moder trikot. Ženske, seveda, se tetovirajo še huje. In tudi po — drugih delih telesa. In vse ponosno javno razkazujejo.

— Blazna moda!

— Toda cenena. Nikoli se ne menja. Trdno tiči v koži.

— In ženska obleka? Kar najskromnejša. Do dvanajstega leta sploh nič. Potem majhen predpasnik. Pri omoženih ženskah se potegne predpasnik tja do kolen in navzgor tja do prsi.

— Evropska moda ni torej tjakaj doslej zablodila?

— Samo najodličnejša gospoda se oblači po evropski. Redek, a zato izdaten pojav. S svojo pisanostjo barv kriče take obleke na daljavo.

— No, da, pri ženskah. A kaj moški?

— Dečku je predpisano šele od 15. leta dalje nositi — kopalne hlače. Kasneje, kakor hitro so si kaj prislužili, mečejo nase nekaj ovoj. Višji sloj goji tudi evropski kroj. Najrajši uniforme, močno — obnošene. Moški ves dan — čikajo, ženske ves dan — pušijo iz sadrovih pipic.

Predstavljajte si takole promenado na glavni monrovijski cesti!

Kdor je videl svet, more marsikaj pripovedovati!

Med prvimi skrbmi potnika na novi postaji je navadno iskanje pošte. Liberijanski poštni urad se je izkazal vrednega obiska.

Umazana sobica. Zamorec v razcefrani halji sprejema pisma. Dela nima dosti. Takoj se začne razgovarjati s prišleci. Nihče ne moti, mogoče je torej zvedeti marsikaj. Gospod ekspeditor, na primer, je tudi pismo-noša. Jako lepo. A je še več!

„Sem generalni ravnatelj pošt Republikinih!“

— Kaj zlomka!?

Gospod generalni ravnatelj vljudno razlaga službeni red. Raznašati pošto nikakor ni utrudljivo. Liberijani se med seboj ne nadlegujejo z dopisovanjem. Ne pišejo sploh nikdar. Kadar je poštni dan, sedi uradnik v svoji kanceliji ter sprejema pisma. V svobodnem času pometa po sobici. Ni ravno sijajna. Ali pa odide na lov. Morda pa goji tudi živinorejo.

In druga oblastva v deželi?

Kakor hitro je ta visoki odličnjak zvedel, od kako daleč so dospeli gostje, je pred-

lagal: Gospodje bi imeli posetiti prezidenta! Najbolje skupaj s kapitanom parnika. Sam jih vpelje. Prezident rad sprejema goste. — Gospodom je bil predlog všeč. Že drugi dan so predlog izvršili.

Ko se je poset približal vladnemu domu, je pridrla iz nje čudovita figura. Vsi so se je ustrašili. Zamorec, črn kakor škorenj, v modrordeči uniformi, okrašeni od glave do pet z nezaslišano maso zlatih žnor in port, na vse možne načine zviti. Na kuštravi glavi ogromen dvorožen klobuk v velikosti Noetove barkve. Na barki prekrasna, zlato pošita kokarda in s kokarde se je zibalo troje velikanskih nojevih peres.

— Portir palače?

— Kaj pa še! Že zato ne, ker mož je bil opasan s sabljo. Zapletala se mu je nekako med nogami. Kratkotomalo: bil je gospod generalni adjutant prezidentov! Prišel je potnikom nasproti, da jih odvede. Tudi gospod generalni ravnatelj pošte je bil že na mestu. To pot v paradi. Cinobrova suknja,

rumen telovnik, zelene hlače. Vse bogato prešivano z zlatom, na mestih primernih in manje primernih.

V državni hiši nov sprejem. Majhen suhljat zamorec v fraku s kupčkom redov na prsih, z ogromnimi naočniki na ploščatem nosu: Njegova ekscelenca, gospod predsednik Republike.

(Konec prih.)

P. n. naročnikom, ki jim je potekla 1. julija naročnina in jo še niso obnovili, smo priložili tej številki opomine ter prosimo, da jo blagovolijo takoj vposlati. Kdor ne obnovi naročnine, mu s prihodnjo številko ustavimo pošiljanje lista.

„*Tedenske Slike*“ so najbolj zanimiv in poučen slovenski ilustrirani tednik. Priobčujemo vsak teden obilo slik in poročila z raznih bojišč ter o vseh važnejših aktualnih dogodkih.

„*Tedenske Slike*“ stanejo celoletno 15 K, polletno 7-50 K, četrletno 3-80 K. Posamezne številke se dobivajo po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih izvod po 30 vinarjev.

Zahtevajte povsod „Tedenske Slike!“ Naročite si „Tedenske Slike!“

Priporočajte jih svojim znancem in prijateljem!

Svetovna vojna.

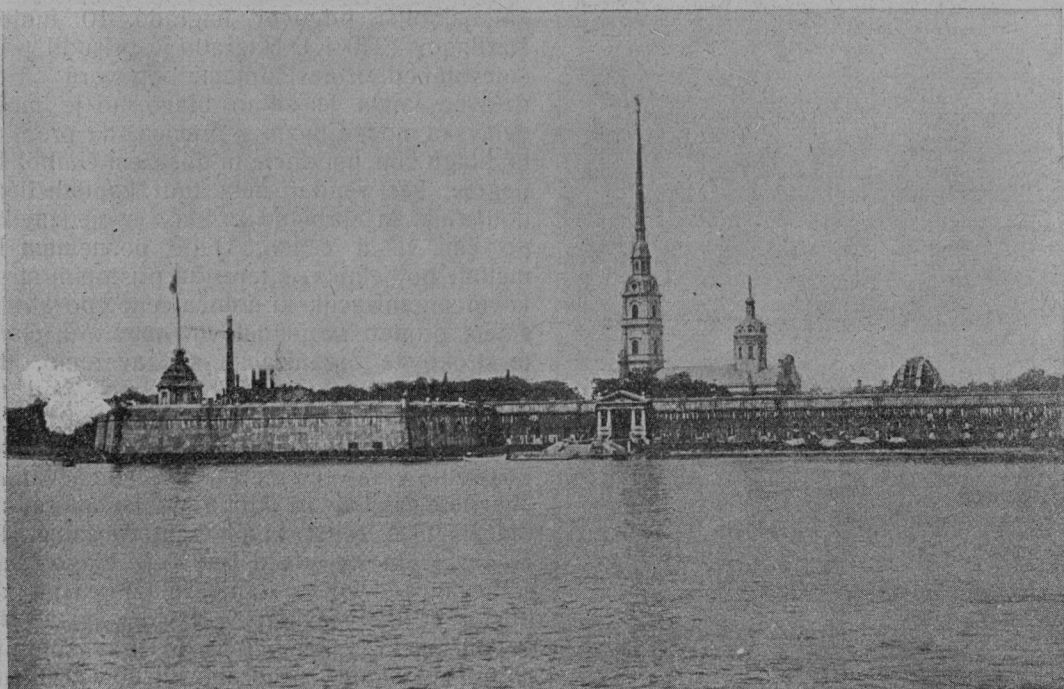
V Galiciji so pričeli Rusi z veliko ofenzivo pri Stanislavovu. Avstrijske in nemške čete so pričele čez nekaj dni s protiofenzivo ter so predrle rusko bojno črto, zasedle tudi že Tarnopol in več drugih važnih krajev. Razen Tarnopola so zavzele osrednje države tudi Stanislavov in Nadvorno ter prodirajo pri Bučacu.

Med višino Ludova in Kirlibabo, zadnja umikalna črta Rusov, in Karpati se prične dolina Pruta, Sereta, Sučave in Moldave. Te doline so naravni vhodi iz gozdnih Karpatov v Bukovino. Kolomeja leži sredi poti med dolino Lomnico; izhodne črte naše ofenzive, južno od Dnjestra in Črnovic.

Bojna črta ob Seretu se je izboljšala. Napredovala je od Tarnopola proti vzhodu in se že proti jugu razširila do Čortkova. Od Čortkova se zavije zadaj proti izlivu Stripe; na to gre proti Kolomeji.

Grajska razvalina na Stripi. Na dimniku gnezdi zopet štokrlja.

Petropavelska trdnjava v Petrogradu, nekdanja strašna ječa mnogih ruskih naprednjakov, — danes ječa bivših ruskih ministrov in častnikov.

Dozdaj smo oprostili od sovražnika sledeča okrajna glavarstva: Nadvorna, Bohoričani, Stanislavov, Pečeničin, Podhajce, Zborov, Kosov, Kolomeja, Tlumač, Bučač, Trembovla, Tarnopol, Čortkov.

Mesto Kolomeja, ki smo ga vzeli s trdim bojem, je najvažnejše križališče v dolini Pruta; važne ceste in železnice južno od Dnjestra in iz Karpatov se tam strnejo; zdaj so naše.

Južno od Kolomeje se čuti, da je močnejši naš sunek na severu učinkoval tja doli do blizu rumunske meje. Ruska karpatska bojna črta se ruši tja doli do Kirlibabe. Rusko umikanje se je razširilo na velikansko dolžino 360 km. (Približno razdaljo od Trsta do Gradca ob progi južne železnice, ki je dolga 366 km.)

Rusi se sicer umikajo a obenem močno upirajo, ker, če bi morali zapustiti Bukovino, bi bila rumunska bojna črta v veliki nevarnosti. Posledica tej protiofenzivi utegne biti, da bodo Rusi morali zapustiti Karpate in Bukovino. Odporna sila ruske vojske je jako majhna. Hujši posamezni boji se vrše na Francoskem, na italijanskem bojišču se pa menda zopet pripravljajo za — ofenzivo. Vrše se le manjše praske. Z drugih bojišč ni važnih vesti.

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike“! Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov, tem boljši bo list. Zrno do zrna... Kamen do kamna...

Zmes.

„Ko sem se možila so otroci potrosili pot z rožami.“ — Hčerka: „A tako, tuje otroke si povabila k svoji poroki, mene pa, ki me imaš tako rada, pa ne.“

Fantek pride na pošto in prosi, da bi mu menjali bankovec. — Poštar: „Ne morem menjati, bankovec ni pravi.“ — Fantek: „Prava reč, ko bi bil pravi, bi ga lahko povsod menjal.“

Slikar na letovišču je napravil lepo sliko — čredo kmetov živine in kmet mu pravi dobrosrčno: „Gospod, ker so moja živina tako lepo namalali, naj mi še moj hlev pobelijo in poslikajo.“

Na Nemškem kupuje sedaj vse svinje. Vsakdo si hoče zrediti prešička. Tudi neka gospa je kupila od kmeta prešička in ko ji ga prinese v mesto v krasno stanovanje, ogleduje kmet v zadregi gospo, stanovanje, prešička in razvnel se je sledeči pogovor. Gospod: „Ljubi kmet! Ponovite mi še enkrat, prosim, kako se krmi prešička, da si boljše zapomnim.“ — Kmet: „Hm, hm, — gospa naj mi pokažejo, kaj imajo reje, s čim bojo prešička krmili.“ — Gospa stika okrog ter pravi končno: „Ja — no — danes nam ni drugega ostalo, kot dva piškota. Pa poslala bom takoj po košček torte.“

Časopis, ki ga izdajajo francoski vojaki na fronti, je priobčil sledeče: 1) Našli so človeka, ki je prečital vse vojne odredbe, našli pa še niso nobenega, ki bi vse razumel. — 2) Ministrstvo je podelilo vojni zaslužni križec nosaču premoga, ki je z ulice prinesel vrečo premoga v četrto nadstropje in med potjo ni dal nobeni stranki, ki so ga prosile, niti koščka premoga stran. — 3) Išče

se civilist, ki dobi visoko nagrado, ki se niti sam, niti nobeden njegovih prijateljev ali znancev ne tika z nikomur v oddelku ministrstva za oddajo vojnih dobav.

„Slovana“ 1. številka je izšla v ponatisku ter se je poslala vsem naročnikom, ki jo še niso prejeli. Novi naročniki lahko dobe še vse letos izšle številke. Naročite „Slovana“!

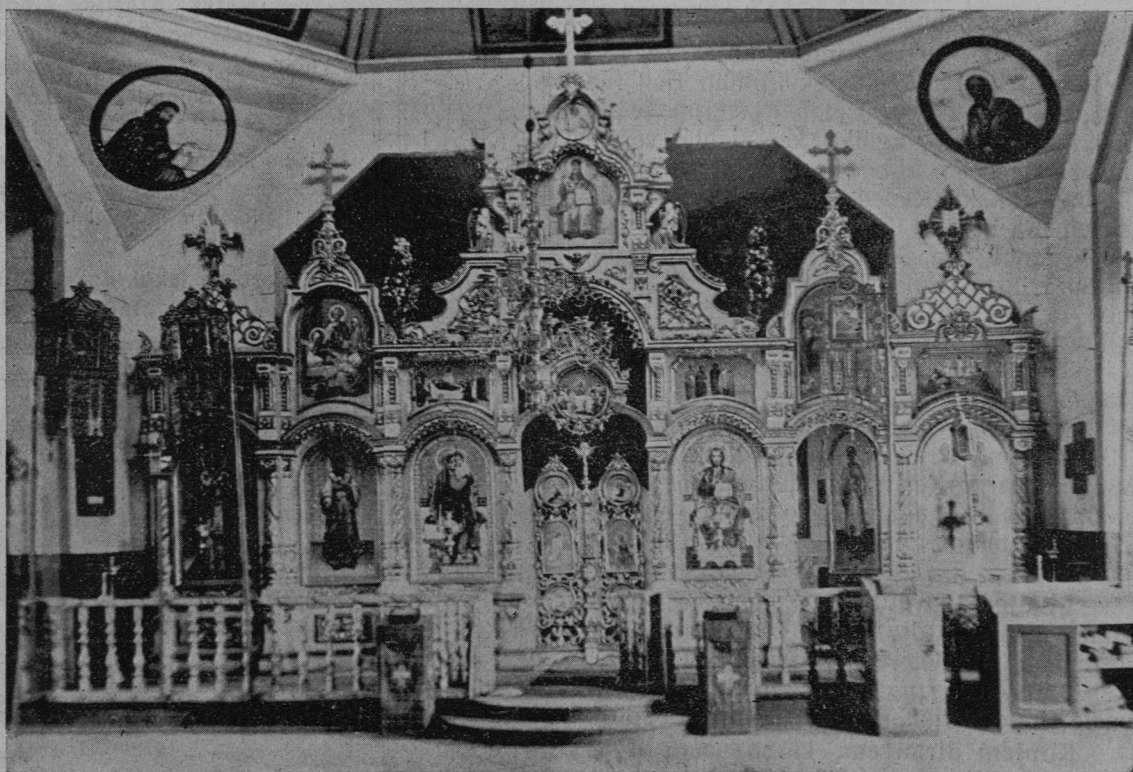
Razne vesti.

Četrto vojno leto se je pričelo dne 25. julija. Ta dan je Avstrija napovedala Srbiji vojno. Tri leta so minila. Nadejajmo se pa, da nam prirese bližnja bodočnost mir kljub vsem vojnim hujškarijam.

Na ruski bojni črti zopet uvedli smrtno kazen in vojna sodišča. Na zahtevo Brusilova in drugih armadnih poveljnikov je začasna vlada za dobo vojaških operacij zopet uvedla na celi bojni črti smrtno kazen in vojna sodišča, ki jih bodo sestavljali trije častniki in trije vojaki. Kerenski je izjavil častnikarjem, da se mora domovina rešiti za vsako ceno. Smrtna kazen na bojišču se je zopet uvedla, da ne postane armada žrtev strahopetnih izdajalcev.

16 ruskih generalov kaznovanih. Kerenski je odstavil 16 generalov, ki niso hoteli pri sedanjem pomanjkanju discipline več poveljevati. Vse so degradirali. Več častnikov so ustrelili, ker so se sami poškodovali ali pa poizkušali dezertirati. Neki list piše, da bo moral Kerenski zapreti tri četrtine armade.

Vrednost gozdov. Pri nas se vedno bolj kaže občutno pomanjkanje lesa. Dobri gospodarji ga ne prodajajo, slabi ga pa nimajo. — Lesa bo gotovo še vedno bolj primanjkovalo. Samo za papir, ki se rabi za časopise, posekajo cele gozdove. Papirja se porabi vedno več. Po vojski bo šlo na tisoče vagonov lesa za popravo porušenih poslopij. Res se napravi veliko iz železa in cementa, toda les se zaenkrat ne da še pri nobenem posloju pogrešati. Še večje množine bodo šle za nove ladje. Trgovina se

Oltar v ruski pravoslavni cerkvi: oltar je poln slik Krista in raznih svetnikov ter se lesketa v zlatu in dragih kamnih.

Mlin na veter na Ruskem.

bo po vojski zelo razvila. Na tujih ladjah ne bo mogče dosti k nam pripeljati, ker jih bo povsod manjkalo. Gradili bodo v naših ladjedelnicah kolikor mogoče veliko novih ladij, ker to kar bomo sami imeli, bo gotovo naše. Te ladje bodo za nas prepeljavale blago čez morje. Že zdaj se snujejo družbe, ki hočejo graditi nove ladje. Pred vojsko so na Laško, ki nima veliko lastnega lesa, dovažali veliko množino iz Rusije čez Carigrad. Zdaj bo ta dovoz precej otežen. Iz vsega tega je jasno, da vsak varuje svoj gozd, ki bo imel v vsakem slučaju svojo vrednost.

Za nas v Avstriji bo eno glavnih vprašanj, na katero se premalo misli, kako bomo izpitali naše prešiče. Za špeh mora biti potrebna krma in sicer močna krma, ne samo trava ali pesa, ki se danes kmetu še pusti. Pomanjkanje masti je že danes bolj občutno, kakor pomanjkanje moke. Če se vzame ves krompir in vse žito, bo nemogoče pitanje izvršiti. Kakor se zdaj kaže, so bili veleposessniki na Ogrskem zaradi tega brez posebnega nadzorstva.

Ni čuda, če je pomanjkanje. Že večkrat smo brali, koliko rekviriranih živil (na primer krompirja in drugih jestvin) se je pokvarilo, pozeblo, zgnilo, ker ni bilo večjih in vestnih oseb, ki bi bile skrbale za varnost ogromno nakupičnega blaga. Te dni smo slišali, da se je v Budimpešti pokvarilo lani 60 vagonov riža, ki ga je mesto nakupilo in spravilo v razna vlažna skladišča. Sprhnili in pokvarjeni riž ni bil več poraben niti za krmo živine, marveč je moral izginiti v valovih Donave — v času, ko pri nas že davno nismo videli nobenega zrna. — Občina Dunajsko novo mesto je bila nakupila 136 molznih krav v Švici za velikansko vsoto denarja. Ker ni bilo ne zadostne krme, ne sposobnih ljudi za rejo živine, so vse živali onemogle, bile brez mleka, pač pa polne uši.

Ljudje pa stradajo . . . Ogrska vojniška delniška družba je nagromadila v nekem mlinu v Osjeku 1700 vagonov koruze. Ker ž njo niso pravilno ravnali, se je vsa vnela in pokvarila. Porabili jo bodo za špirit.

Konjem dirkačem, ki so samo v zabavo gospodi, se da na dan 70.000 kg ovsa. — V severnih deželah dobivajo konji še vedno določeno množino ovsa na dan. Vedo

pač, da konji brez ovsa niso v stanu težko delati.

Kurivo za ljubljansko elektrarno. Za elektrarno v Ljubljani je potreba na leto 590 vagonov premoga; vodovod potrebuje 200 vagonov. Ni čuda, če plinarna počiva.

Četrtek — brezmesni dan. V New-Yorku so vpeljali prvi brezmesni dan; določili so za ta namem četrtek. Tudi vojni kruh že okušajo.

Za preživljanje in podporo družin ter svojcev v vojno službo poklicanih državljanov je izdala vlada do 30. aprila t. l. nič manj kot 3443 milijonov kron.

Nagrajen odgovor. Ob stavki transportnih delavcev je stavil angleški list vpra-

šanje „Zakaj stavka delavec?“ in razpisal za najboljši odgovor nagrado 10 funtov šterlingov (240 K). Nagrado je prisodil presojevalni odbor naslednjemu odgovoru: „Kot delavec imam le edino blago, to je moja delavska moč. Čuvam si pravico, da prodam to blago čim ugodneje in dosežem čimboljše pogoje, kar vendar dela tudi kapitalistični podjetnik, ki skrbi da prodaja svoje izdelke po čim višjih cenah. Dalje posnemam le metode podjetnika, s tem, da pristopim strokovni organizaciji, ki določa ceno, po kateri smem prodati svojo delovno moč. Mi, člani te strokovne organizacije se zavežemo, da ne prodajamo svojo delovno moč pod to ceno. Moj delodajalec mi odreka pravico posluževati se te metode, čeprav se je sam poslužuje v največji meri in brez omejevanja. Njegovih izdelkov ne dobim, dokler se branim plačati tiste cene, ki jih zahteva zanje, in če on meni ne plača za moje blago, kar zahtevam od njega zanje, tedaj mu ga ne odstopim in: stavkam.“ Navidez je ta odgovor lahek, v resnici pa je prav komplirano vprašanje vzorno pojasnjeno v kratkem in jasnem odgovoru.

Mlinarski pomočnik

se išče, prost vojaščine, pod dobrimi pogoji.

Kje, pove upravništvo „Tedenskih Slik“.

Prodajalka

vešča manufakturne in specerijske stroke, želi premeniti službo. —

Cenjene ponudbe pod „Dobra moč“ na upravništvo „Tedenskih Slik“ 847.

Suhe gobe,

črno in rdečo deteljo, kumno, janež, repno, korenjevo, razna trava in druga domača semena, prazne vreče kakor tudi vse vrste pridelkov **kupuje SEVER & URBANČIČ,** Ljubljana, Wolfova ulica 12.

V zalogi je še nekaj izvodov albuma

„LEPA NAŠA DOMOVINA“

I. zvezek: **Kranjska v podobah** vsebuje osem krasnih trobarvnih reprodukcij in sicer:

Ljubljana. - Kamniške planine. - Bled. - Vintgar. - Bohinjsko jezero. - Belopeško jezero. - Postojna. - Predjamski grad.

Album ima poleg slik tudi kratek opis dotičnega kraja v slovenskem, nemškem, češkem in laškem jeziku. Je torej primerno darilo vojakom in drugim. — **Cena s poštnino vred 2 K.**

Naročite takoj, dokler je še kaj zaloge v upravništvu „TEDENSKE SLIKE“ v Ljubljani.

Lazaret (bolnišnica) za konje za fronto.

Po vsaki fotografiji
napravimo
umetniško dovršene

povečane slike

v vsaki velikosti.

Povečane slike 42×53 cm stanejo samo 24 K.

Naročila sprejema upravništvo
Tedenskih Slik v Ljubljani.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o medernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomajkanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko)** Schanzstrasse 2, Abt. 95. — Ne stane nič.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izorno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado- stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trdka
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranjevalec korenin „Ria balzam“ ne odstrani brez bolečin Vaših kurjih oči, bradavic in žuljev v treh dneh. Cena za jeden lonček z janstvenim listom K 1.75, 3 lončki K 4.50, 6 lončkov K 7.50. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni predal 12/309 (Ogrsko).

Odlikovan na razstavi v Radovljici leta 1904
s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim

bolezni, se dobi

pri **Gabrijelu**

Eržen, Zapuže

pošta **Begunje**

pri **Lescah,**

Kranjsko.

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

V Ljubljani se sprejme

kontoristinja

zmožna slovenske in nemške korespondence, stenografije in strojepisja. Ponudbe pod „Zanesljiva“ na upravništvo tega lista.

„Morana“

je pripoznana kot najboljša sredstvo proti ušivemu mrčesu, stenicam in drugi golazni. Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via Castaldi 4, I.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barvo. 1 steklenica s poštnino vred stane K 2.70.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 2.45. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in
:: strojev za pletenje (Strickmaschinen) ::

Brezplačen
pouk v ve-

zenju
Tovarna v
Lincu usta-

novlj. 1867.

Zahtevajte
cenik, ki ga
dobite
brezplačno
in poštnine
prosto.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po
povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,

::: Koroško. :::

Razpošiljam tudi novo kisto vodo „Silva“ vrelec za brizganje (Spritzer) in namizno ter zdravilno slatino.

Kupim vse vrste stare in nove zamške od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

!!! Kupimo !!!

lak, oljate barve, firnež.

Kemična tovarna barv **Perchtoldsdorf bei Wien.**

Kmetska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

4 1 0
4 0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

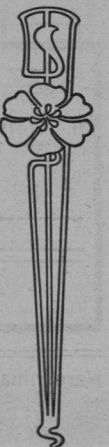
Tiskovine vseh vrst

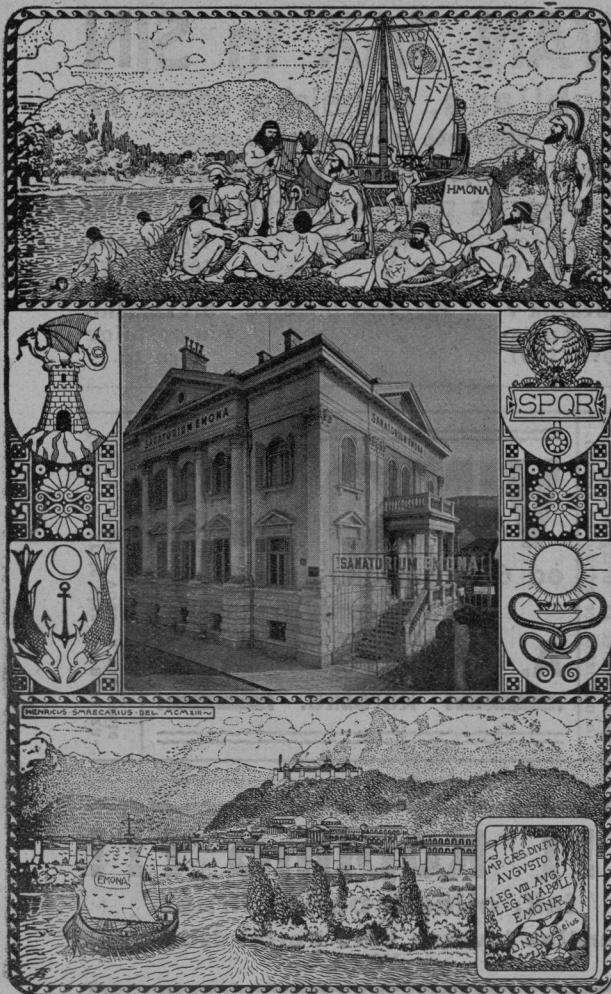
tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsprede,

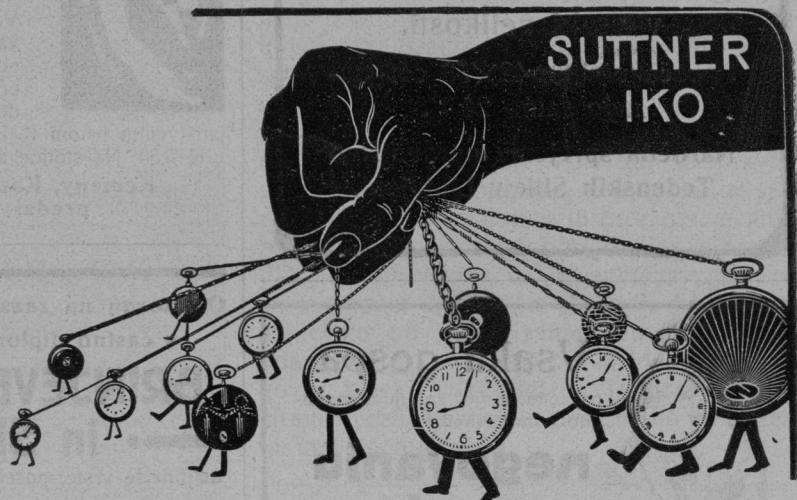
Selenburgova ulica 1
(sraven trgovine Tkar)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“ v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

kategora zahtevajte zastoj in poštnine
prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf
ura K 12 40
št. 99449 Roskopf ura, grav. močna,
2 pokrova K 16 80
št. 99600 Radijska žepna ura ponoči
sveteča K 16 20
št. 99865 Kovinasta verižica K 1 60
št. 99645 Uhani ameriški double
zlato K 3 40
št. 99022 Srebr. rožni venec K 9 50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo **Ljubljani št. 5**
v

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavnica 8,000.000 kron. :: **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3 80, 1/2 leta K 7 50, celo leto K 15 —; za Nemčijo: 1/4 leta K 5 —, 1/2 leta K 10 — celo leto K 20 —; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24 —. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Sterlekar.

Tiskarna Dragotin Hribar v Ljubljani.